‘*Tempest*’ van *Lisbeth Gruwez*: kungfu voor gevorderden

De ergste stormen zijn de stormen die we niet voelen aankomen. Die ons verrassen en ons meesleuren met ongeziene krachten. Dus moeten we ons te allen tijde bewust zijn van de donkere wolken die ons boven het hoofd hangen en er ons op voorbereiden. Het is met die boodschap dat Lisbeth Gruwez van Voetvolk nog eens solo op de planken staat.

Tempest gaat een volledig andere richting uit dan de vorige voorstelling van het dansgezelschap: het speelse en energetische *Wasco* waarin een groep kinderen met een voorraad verf letterlijk de ruimte inkleurde met hun bewegingen. Zo speels als *Wasco* was, zo serieus is *Tempest*: de voorstelling komt traag op gang, op het verhoogde element op het podium zie je Gruwez amper bewegen. Maar dan staat ze ineens kaarsrecht: beheerst en klaar voor wat er komt. Vooral de kracht en soepelheid waarmee ze haar armen beweegt, vallen op.

De invloeden uit de Oosterse gevechtskunst zijn duidelijk. Halverwege zit een breuklijn: de rookmachines gaan aan: het gevaar is niet meer te weren. Gruwez lijkt erdoor te worden opgeslokt en lijkt zelfs even los te komen van de zwaartekracht. Maar dan neemt ze een speer ter hand en wordt haar vechtlust aardser: meer Spaanse toreador dan Oosterse kungfu-meester: de rode lap die ze uit haar pak haalt en op het podium drapeert, maakt het af: je voelt de woede kolken tot in de publiekstribune. *Tempest* laat veel ruimte open voor interpretatie maar toont vooral: ook op haar 48ste blijft Gruwez bij de absolute top horen in de Belgische danswereld.

Magali Degrande